

наричашъ дѣца, тѣ постоянно ми отговаряхъ съ думы тѣ на Евангеліе то: „ако не бждемъ като дѣца,—нѣма да влѣземъ въ небесно царство!„ —Таковыя отговори мя докарвахъ въ умиленіе

Забелѣжителны сж по строгость тж и мълчеливость-тж на затворнический си животъ, тжй наричены тѣ *гробничны* старци. Тука, какъто и въ много други мѣста на истокъ, умрѣлы тѣ гы заравятъ въ земя тж само за три родини, и като ся измине това време, изваждатъ изъ гробоветѣ кости тѣ имъ, а въ праздни тѣ гробове турятъ новы умрѣлы, кѣквы то тогава ся сполучатъ. Извадени тѣ кости, съ различни церемоніи, ся измиватъ и гы турятъ въ избы тѣ подъ църквы тѣ, които ся наричятъ гробници или усиналници. При сякж усиналницж на св. Горж ся намира единъ калугерь, кой то е длѣженъ да глѣда за чистотж тж и порядкѣтъ въ гробници тѣ. Такъвъ калугерь, като живѣе въ гробницж тж, по някога до дѣлобака старость, има работа съ кости тѣ: то гы нарежда като дърва, то гы расхвърля изново, за да гы нареди цѣкъ друго-лче; надъ сѣкы кокълъ той много ще примысли, сѣкы новъ-скелетъ той поерѣща съ радость, като новъ познайникъ; той ся и моли, и ѣде въ гробницж тж, даже спи на кости тѣ и човѣшкы тѣ черепи (. . . !), и само рядко ще ся издаде муцувата вѣнъ отъ гробницж тж, за да подише съ чистъ въздухъ. Не е чудно, дѣто той цѣлокупенъ ся вмерисва на лешъ, и вѣчно запазва мрачно расположение на духътъ. Единъ пжтъ, когато разглѣдвахъ такава гробница, азъ ся срѣщнахъ съ подобенъ старецъ. Отъ старость, той едвамъ ся държеше на краката си, и по скоро приличаше на скелетъ, отъ колко то на човѣкъ.

—Види ся, тука е лесно за спасяване? попитахъ азъ.

—Назидателно! отговори той.

—Не е ли страшно?